Івану Давидкову

Коли мій батько руки вмиває,
Б'ють у скелі долонь моря зелені,
Плаває сонце, немов черешнина,
У величезній батьковій жмені.

Нігті, як десять чорних місяців,
Ходять по еліпсах та по колах.
Виливає на землю дощі та бурі
Мозольної тверді найменший сколих.

Рукава закочені, як гірські кряжі,
На плечах — простори солончакові.
А там, на чолі, як алмазик Марса,
Палає краплина спотілої крові.

Чумацький Шлях рушника біліє,
Мерехтять світила у дрібному взорі,
Вода у листках споришу, як дьоготь,-
То згоріли і впали краплинами зорі.

Між мозолями — сині розколини,
Наче між горами ріки сині.
Біль їхній, тихий і безконечний,
Тече і впадає в небесну синь.

Я над глибинами того болю
В думці, наче в ракеті, згоряю.
О Космосе мій! О Космосе труду!
Не знаю твого ні початку, ні краю!

1965